58. Bratislavské hudobné slávnosti

BHS

Ľudovít Hološka: Violončelistka

23. 9. 2023 19.30

Hlavný usporiadateľ BHS

slovenská filharmónia

MINISTERSTVO KULTÚRY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

BHS člen Európskej asociácie festivalov

efa

Generálny partner BHS

SPP

www.filharmonia.sk

WWW.FILHARMONIA.SK

58. Bratislavské hudobné slávnosti

22. 9. – 8. 10. 2023

58. ročník

BRATISLAVA MUSIC FESTIVAL
MUSIKFESTSPIELE BRATISLAVA
FÊTES DE MUSIQUE DE BRATISLAVA
FESTIVAL DE MÚSICA DE BRATISLAVA

Hlavný usporiadateľ BHS
Slovenská filharmónia

slovenská filharmónia

MINISTERSTVO KULTÚRY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

z poverenia a s príspevkom
Ministerstva kultúry Slovenskej republiky

Záštitu nad 58. ročníkom BHS prevzala pani Silvia Hroncová, ministerka kultúry SR.

Mgr. art. Marián Turner
generálny riaditeľ Slovenskej filharmónie

Manažment BHS

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka

PhDr. Mária Hlavačková
manažérka

Adresa

Slovenská filharmónia
Manažment BHS
Medená 3
816 01 Bratislava
Slovenská republika
Tel.: +421 2 20 475 201/246

www.bhsfestival.sk

BHS – člen Európskej asociácie festivalov

European Festivals Association
Association Européenne des Festivals
Europäische Festival-Vereinigung

Festivalový výbor BHS

prof. Peter Mikuláš
koncertný umelec
predseda Festivalového výboru BHS

Mgr. Juraj Bubnáš, PhD.
dramaturg Slovenskej filharmónie

prof. Marian Lapšanský
koncertný umelec

PhDr. Ivan Marton
muzikológ

PhDr. Izabela Pažítková
hlavná manažérka BHS

doc. Marek Piaček
hudobný skladateľ

prof. Jozef Podhoranský
koncertný umelec

Filarmonica della Scala

Andrés Orozco-Estrada, dirigent
Julian Rachlin, husle

Gioachino Rossini (1792 – 1868)
Viliam Tell, predohra k opere 12´

Wolfgang Amadeus Mozart (1756 – 1791)
Koncert pre husle a orchester č. 3 G dur, KV 216 27´
Allegro
Adagio
Rondeau. Allegro

***

Ludwig van Beethoven (1770 – 1827**)**
Symfónia č. 7 A dur, op. 92 43´
Poco sostenuto – Vivace
Allegretto
Presto – Assai meno presto (trio)
Allegro con brio

S láskavou podporou

ISTITUTO italiano DI CULTURA BRATISLAVA

Tridsiate roky 19. storočia priniesli v parížskom hudobnom svete rozmach nového žánru *grand opéra*, grandióznych opier s veľkým speváckym, orchestrálnym aj baletným obsadením a monumentálnou výpravou, ktorých zväčša historické námety skladatelia rozložili do štyroch až piatich dejstiev. Popularitu tohto žánru dokázal využiť aj taliansky skladateľ **Gioachino Rossini,** ktorý sa predtým v Parížskej opere uviedol titulmi Obliehanie Korintu (1826) a Mojžiš a faraón (1827). V máji 1828 v korešpondencii prvýkrát spomína ďalšiu veľkú francúzsku operu, ale potrvá mu ešte viac ako rok, kým sa ju podarí v auguste 1829 uviesť na scénu. Veľkolepé dielo Viliam Tell malo byť jeho posledným v tomto žánri, ako ešte pred jeho dokončením verejne sám deklaroval. V tom čase však rokoval s francúzskou vládou o svojom ďalšom pôsobení v Paríži a týmito vyhláseniami chcel pravdepodobne zvýšiť svoju cenu.

V zmluve z mája 1829 sa zaviazal napísať pre Parížsku operu minimálne päť veľkých opier v priebehu desiatich rokov, každú za odmenu 15-tisíc frankov a Viliam Tell bol vlastne prvou z nich. Fámy o poslednej opere vyvracajú aj jeho snahy získať nové libreto podľa Goetheho Fausta. Po zvrhnutí režimu v júli 1830 sa však dostal do právneho sporu s novou francúzskou vládou, ktorá mu chcela škrtnúť aj priznanú ročnú rentu 6-tisíc frankov. O nových dielach pre Parížsku operu nebolo ani reči a pre iné francúzske divadlá písať nesmel. Spor sa ťahal až do roku 1835 a to sa už radšej venoval sakrálnej tvorbe a kulinárstvu. Predčasný „operný“ dôchodok sa tak stal neplánovanou skutočnosťou. Zo štvordejstvovej opery Viliam Tell podľa Schillerovej rovnomennej hry sa najviac preslávila samotná predohra, Berliozom označená za „symfóniu v štyroch častiach“. A to napriek tomu (alebo možno práve preto), že vznikla doslova na poslednú chvíľu. Kontrastné, na seba nadväzujúce časti majú vykresliť kolorit švajčiarskych Álp – sólové violončelo prináša pokojné svitanie v horách preťaté náhlou búrkou, flauta a anglický roh citujú hlásnice pastierov a v často citovanom a používanom závere je naznačený víťazný návrat švajčiarskych vojsk do vlasti.

Štyri z piatich husľových koncertov napísal **Wolfgang Amadeus Mozart** v roku 1775, v čase svojho pôsobenia na poste koncertného majstra na dvore salzburského arcibiskupa. Mozart bol okrem skladateľského talentu obdarený aj ako jedinečný huslista a klavirista. Na jeho dar interpreta spomínal po jeho smrti rodinný priateľ Johan Andreas Schachtner v liste Mozartovej sestre Márii Anne: „*Malý Wolfgang prosil otca, aby mohol hrať druhé husle (v sláčikovom triu s otcom a jeho priateľmi). Keďže predtým nemal hodiny huslí, otec mu to nechcel dovoliť. Wolfgang vyhlásil: ‚Nepotrebujem hodiny na to, aby som mohol hrať druhé husle.' Keď otec nástojil na tom, aby odišiel a nevyrušoval nás, rozplakal sa a nahnevaný odišiel aj so svojimi malými husličkami. Poprosil som Leopolda, aby mu dovolil hrať pri mne. Váš otec mu to napokon dovolil s tým, aby hral tak potichu, že ho nebude počuť. Po chvíli som však na svoj úžas zistil, že som zbytočný. Odložil som husle nabok a sledoval Vášho otca, ktorému tiekli po tvári slzy úžasu a radosti. Malý Wolfgang s nami nakoniec prehral všetkých šesť trií.*" Napriek tomu zostal počet jeho husľových koncertov päť. Po odchode z postu koncertmajstra v Salzburgu sa k tomuto žánru už nevrátil a počas svojho pôsobenia vo Viedni hrával v komorných zoskupeniach radšej na violu.

Hoci mal v tom čase len 19 rokov, v jeho **Koncerte pre husle a orchester č. 3 G dur** už počuť hudbu zrelého skladateľa, akým sa stal v nasledujúcej dekáde – elegantnú, vtipnú, očarujúco nepredvídateľnú a predovšetkým hudbu nedostižnej krásy. Prvá časť odhaľuje spoločný základ jeho symfonickej a opernej tvorby, keď úvodnú orchestrálnu tému stavia na materiáli árie z opery *Il ré pastore* (Kráľ pastier), ktorá zaznela len niekoľko mesiacov pred vznikom koncertu na salzburskom dvore – hoci Mozart zriedkakedy otvorene recykloval svoju tvorbu. Živá, bezstarostná téma v orchestri spolu s čistou, spevnou líniou sólového nástroja vytvárajú noblesný úvod celého koncertu, pričom orchester je po celý čas sólistovi rovnocenným partnerom v dialógu, nie sprievodom v pozadí.

„Namiesto Andante je tu Adagio, ktoré akoby spadlo priamo z neba,“ povedal na margo druhej časti Alfred Einstein a hovorí za všetkých, ktorým sa tají dych pri výrečnosti a hĺbke hudby vlastne ešte tínedžera. Očarujúcu atmosféru dosahuje vtedy neobvyklým použitím fláut namiesto hobojov a tlmeným zvukom sláčikov.

V záverečnej časti Rondo – Allegro sa vracia predchádzajúca inštrumentácia. Svieža rondová téma sa strieda s pomalšími úsekmi s ľudovým nádychom. K prvému z nich sa zatiaľ nenašiel ekvivalent v ľudových piesňach, ale druhý, Allegretto, cituje maďarskú ľudovú pieseň (či tanec), ktorá je zapísaná v zbierke z roku 1813 pod názvom „à la mélodie de Strassbourger“. Záver časti a celého koncertu je takisto netypický, namiesto očakávanej tutti gradácie ho jednoducho uzatvára repetícia rondovej témy s posledným slovom dychovej sekcie.

Nadšený pochod Dionýza, rytierska slávnosť, svadobná veselica, maškarný bál, či apoteóza tanca. Skladatelia aj spisovatelia sa predháňali v dekódovaní charakteru obsahu **Symfónie č. 7 A dur** od **Ludviga van Beethovena**. Možno najpriliehavejšie sa javí Wagnerovo označenie „apoteóza tanca“, lebo nositeľom prevládajúcej atmosféry je predovšetkým rytmus. Prvú časť otvára patetická široká téma, ktorá sa však nestane základnou myšlienkou, tá je exponovaná až vo Vivace po úvode zakončenom nesmelým prekáraním sláčikov a fláut. Zaujímavosťou je, že táto symfónia nemá vyslovene pomalú časť, túto úlohu plní druhá časť Allegretto, ktorá však, hoci pokojnejšie, predsa len pulzuje nezameniteľným rytmom evokujúcim smútočný pochod. Brilantné scherzo striedané triom citujúcim nápev z južného Rakúska je základom tretej časti. Jeho energiu ešte znásobí posledná časť, z ktorej sála až neobvyklá divokosť. Pred koncom sa ešte flauta pokúsi pripomenúť úvodnú tému prvej časti, no vzápätí ju pohltí oheň vášnivej kódy. V celej symfónii, od prvej po poslednú časť môžeme pozorovať plynulú vzostupnú líniu, ktorá dosiahne vrchol bez akýchkoľvek vnútorných konfliktov.

Siedma symfónia zožala pri svojom prvom uvedení v decembri 1813 vo Viedni veľký úspech, druhú časť museli opakovať. Benefičný koncert na podporu rodín padlých a ranených vojakov z bitky pri Hanau, na ktorom zaznela, bol pravdepodobne Beethovenovým najúspešnejším. No paradoxne to nebola Siedma symfónia, ktorá následne vypredala koncertné siene pri opakovaní dramaturgie. Zlatým klincom a hlavným lákadlom večera bol jeho opus 91, Bitka pri Viktórii (Wellingtonovo víťazstvo), známa aj ako Bojová symfónia. Krátke dielo skladateľ vytvoril na objednávku Johanna Nepomuka Mälzela, viedenského mechanika, ktorý okrem iného zostrojil prvý metronóm. Beethovenovu dôveru si pravdepodobne získal, keď mu zostrojil načúvací prístroj, ktorý skladateľ používal niekoľko rokov až kým nestratil sluch úplne. Hlavnú úlohu pri tvorbe jeho „hlúpej symfónie", ako ju skladateľ označil, však hral Mälzelov hrací stroj panharmonikon, v ktorom boli zastúpené všetky nástroje vojenských kapiel a pre ktorý si vynálezca vysníval dychberúcu bojovú symfóniu. Mälzel využil všeobecné nadšenie z víťazstva britských vojsk pod vedením vojvodu z Wellingtonu nad Napoleonom v júni 1813 a na účinkovanie v skladbe, ktorá mala imitovať bojovú vravu, výstrely z kanónov a pušiek, vírenie bubnov, či signálov poľníc, sa mu podarilo nahovoriť významných hudobníkov. Samotný Salieri sa ponúkol, že bude dielo dirigovať a niektorí umelci sa prihlásili pod podmienkou, že budú obsluhovať najhlučnejšie nástroje.

Koncert mal taký úspech, že ho museli zopakovať ešte trikrát. Siedma symfónia však, na rozdiel od Bojovej symfónie, neupadla do zabudnutia. Naopak, aj jej časté využívanie v populárnej kultúre, najmä vo filmoch, dokazuje, že ide o nadčasové, univerzálne dielo, zhmotňujúce všetky Beethovenove ideály, ktoré sa snažil do svojej tvorby pretaviť.

Zuzana Buchová Holičková

Julian Rachlin

Julian Rachlin

„Rachlin je pravým umelcom, má srdce virtuóza a charakter šampióna.“

The Los Angeles Times

Julian Rachlin patrí k najprestížnejším umelcom súčasnosti. Vďaka svojim mnohostranným záujmom precestoval v priebehu vyše tridsaťročnej kariéry celý svet, pričom pôsobil ako dirigent, sólista, komorný hráč, pedagóg a umelecký riaditeľ a realizátor mnohých nahrávok. Ako huslista stál Rachlin na pódiu pred takmer všetkými veľkými orchestrami a dirigentmi. Jeho elektrizujúce a citlivé interpretácie ho umiestňujú na výslnie klasickej hudby. Od sezóny 2023/2024 bude Rachlin šéfdirigentom Symfonického orchestra Kristiansand a Jeruzalemského symfonického orchestra. V súčasnosti je hlavným hosťujúcim dirigentom Filharmonického orchestra Turku a rezidenčným umelcom Sofijskej filharmónie a je hlavným umeleckým partnerom Royal Northern Sinfonia.

Rachlinov elegantný a dynamický štýl potvrdil jeho dirigentskú reputáciu. Dirigoval Symfonický orchester Chicaga, Izraelskú filharmóniu, Kráľovskú filharmóniu, Konzerthausorchester Berlin, Ruský štátny orchester, Moskovskú, Čínsku, Helsinskú či Kráľovskú liverpoolsku filharmóniu a symfonické orchestre Viedne, Birminghamu, RAI Torino, ako aj hudobných festivalov v Grand Tetone a Verbieri.

Svoju bohatú púť po svetových pódiách začal Julian Rachlin už ako trinásťročný a vyše tri desaťročia potvrdzuje svoju reputáciu jedného z najpoprednejších klasických huslistov sveta. K jeho nedávnym úspešným sólovým alebo dirigentským vystúpeniam patria

predvedenia s Filharmóniou v Oslo pod taktovkou Klausa Mäkelä, s Helsinskou, Sofijskou či Varšavskou filharmóniou, PKF – Prague Philharmonia, Filarmonica della Scala pod taktovkou Andrésa Orozco-Estradu, so Symfonickým orchestrom Chicago a ďalšími.

Julian Rachlin podporuje význam vážnej hudby v dnešnom svete, jeho projekty so žijúcimi skladateľmi a spolupráca naprieč médiami združujú umelcov rôznych odborností, zázemia a žánrov. Úzko spolupracoval a premiéroval diela Krzysztofa Pendereckého, Giu Kančeliho, Vangelisa a Lery Auerbachovej. V roku 2000 po boku Mstislava Rostropoviča premiéroval Pendereckého Sexteto. Penderecki neskôr napísal a venoval Rachlinovi Dvojkoncert pre husle, violu a orchester, ako aj Ciacconu pre husle a violu. Julian Rachlin spolupracoval na digitálnych inštaláciách a pracoval s významnými osobnosťami ako John Malkovich, sir Roger Moor či Gerard Depardieu, participoval na filmových produkciách. Rachlinove hudobné festivaly odrážajú jeho joie de vivre a vášnivú snahu dostať veľkých umelcov a medzinárodné publikum do jedného priestoru s cieľom oslavy hudby a umenia. S niektorými spolupracuje dlhodobo, napríklad s Marthou Argerich, Jevgenijom Kissinom, Denisom Matsuevom, Janine Jansen, Vilde Frang a Mischom Maiskym. Organizuje festival Julian Rachlin & Friends v chorvátskom Dubrovníku, nedávno bol vymenovaný za umeleckého riaditeľa Herbstgold-Festival (2021) v legendárnom Esterházyho paláci v rakúskom Eisenstadte. Rachlin je známy aj podporou mladých talentov. Založil Nadáciu Julian Rachlin and Friends.

Rachlin je nositeľom viacerých ocenení, vrátane titulu laureáta Accademia Musicale Chigiana Siena Prize, World Economic Forum Young Global Leader, a UNICEF Goodwill Ambassador pre Detský fond OSN. V roku 2013 účinkoval so Zubinom Mehtom a Bavorským štátnym orchestrom na historickom koncerte Mier pre Kašmír v Mugal-era Shalimar Gardens v Srinagare. Toto predvedenie bolo prvým vystúpením západného orchestra v tomto regióne.

Julian Rachlin sa narodil v Litve, ako trojročný emigroval s rodinou do Viedne, kde študoval hru na husliach

u slávneho Borisa Kuschnira a navštevoval súkromné hodiny u Pinchasa Zukermana v New York City. Absolvoval aj dirigentské štúdium u maestra Marissa Jansonsa, Sophie Rachlinovej a maestra Daniele Gattiho.

Rachlin hrá na husliach Stradivari 1704 „ex Liebig" a viole 1785 Lorenzo Storioni, ktoré má zapožičané cez nadáciu Dkfm. Angelika Prokopp Privatstiftung. Jeho struny sponzoruje Thomastik-Infeld. Nahráva pre Deutsche Grammophon, Sony Classical a Warner Class.

Andrés Orozco-Estrada

Andrés Orozco-Estrada

Energia, elegancia a elán, najmä tieto vlastnosti charakterizujú skvelého hudobníka **Andrésa Orozco-Estradu.** V poslednom období bol šéfdirigentom Frankfurtského rozhlasového symfonického orchestra (2014 – 2021), s ktorým sa rozlúčil v júni 2021 veľkolepým koncertom v Alte Oper, o ktorom vo Frankfurter Rundschau napísali:

„Vynoril sa obraz rovnováhy ľudskej bezchybnosti, komunikatívnej vášne a toho najvyššieho profesionalizmu. Je samozrejmé, že orchester sa chce tešiť zo svojej práce a zároveň sa zásadne hudobne vyvíjať, a je nepochybné, že sa to ľahšie povie ako dosiahne. Avšak práve toto je kombinácia tanečnej hravosti a bezpodmienečného hľadania dokonalosti, ktorá očividne charakterizuje prácu tohto Kolumbijčana."

V rokoch 2014 – 2022 viedol Houstonský symfonický orchester a bol aj šéfdirigentom Viedenského symfonického orchestra (2020 – 2022). Po skvelej spolupráci s Orchestra

Sinfonica Nazionale della Rai v máji 2022 bol Andrés Orozco-Estrada vymenovaný od sezóny 2023/2024 za jeho nového šéfdirigenta. Od sezóny 2025/2026 bude Orozco-Estrada pôsobiť na poste hlavného hudobného riaditeľa mesta Kolín nad Rýnom a Gürzenich Kapellmeistra.

Pre dirigenta je mimoriadne dôležité inšpirovať „všetkých obyvateľov Kolína hudbou a pre hudbu, a reprezentovať i predstaviť Kolín v medzinárodnom rozmere ako mesto hudby. Už v tejto sezóne bude viesť špeciálny program v Kolínskej filharmónii.

Orozco-Estrada pravidelne diriguje popredné orchestre Európy, vrátane Viedenských a Berlínskych filharmonikov, Sächsische Staatskapelle Dresden, lipský Gewandhausorchester, Koninklijk Concertgebouworkest, Orchestra dell' Accademia Nazionale di Santa Cecilia a Orchestre National de France, ako aj veľké severoamerické orchestre ako Symfonický orchester Chicaga a Filadelfský orchester a ďalšie. S mimoriadnym úspechom dirigoval aj koncerty a operné predstavenia v Berlínskej štátnej opere a na Salzburskom festivale.

Debuty a opätovné pozvania v sezóne 2023/2024 ho okrem iných zavedú do Viedenskej filharmónie, New York Philharmonic Orchestra, Orchestre de Paris, Švédskeho rozhlasu, Rotterdamskej filharmónie a Radio Sinfonieorchester Berlin. Vráti sa aj do hr-Sinfonieorchester (hlavný dirigent 2014 – 2021) a Houston Symphony Orchestra (hudobný riaditeľ 2014 – 2022). Bude sprevádzať SWR Symphony Orchestra na turné po Španielsku a bude aj na turné s Filarmonica della Scala na koncertoch v Rakúsku a tiež na BHS v Bratislave. Ďalším vrcholom bude európske turné s jeho Filarmónica Joven de Colombia a huslistkou Hilary Hahn, ktoré ho okrem iného zavedie do Paríža, Berlína, Mníchova, Frankfurtu, Dortmundu a Švajčiarska.

Debutuje v milánskej La Scale (Mozart Figarova svadba) a v Amsterdamskej opere (Beethoven Fidelio), kde bude dirigovať Koninklijk Concertgebouworkest. Orozco-Estrada sa tiež vracia do Staatsoper Berlin po mnohých úspešných inscenáciách s reprízou Pucciniho opery Tosca.

CD nahrávky dirigenta vyšli na značke Pentatone a vzbudili veľkú pozornosť: s Frankfurtským rozhlasovým symfonickým orchestrom zrealizoval nahrávku Stravinského Vtáka ohniváka a Svätenia jari, ktoré kritika označila ako „nepredstaviteľne krásne“ (Gramophone). Úspešné boli aj jeho koncertné nahrávky opier Salome a Elektra Richarda Straussa.

S Houstonským symfonickým orchestrom vydal temperamentný dvořákovský cyklus „v teplých timbroch“ (Pizzicato). Nahral aj všetky symfónie Brahmsa a Mendelssohna.

Orozco-Estrada sa narodil v Medelline v Kolumbii. Svoje hudobné štúdia začal hrou na husliach a ako dirigent sa začal vzdelávať ako 15-ročný. Roku 1997 sa presťahoval do Viedne, kde ho prijali do dirigentskej triedy Uroša Lajovica, študenta legendárneho Hansa Swarowskeho, na prestížnej Hochschule für Musik und Darstellende Kunst. Práve na tejto škole bude Orozco-Estrada od októbra profesorom orchestrálneho dirigovania.

Filarmonica della Scala

Filarmonica della Scala © Giovanni Hänninen

Orchester **Filarmonica della Scala** zostavil Claudio Abbado z hudobníkov operného orchestra La Scala roku 1982. Orchester spolupracuje s najväčšími dirigentmi, ako Carlo Maria Giulini, Georges Prêtre, Lorin Maazel, Wolfgang Sawallisch, Zubin Metha, Leonard Bernstein a mnohí iní. Riccardo Muti sa stal šéfdirigentom roku 1987 a pôsobil až do roku 2005. Riccardo Chailly bol menovaný šéfdirigentom roku 2015.

V posledných tridsiatich rokoch Filarmonica uskutočnila množstvo turné, na ktorých realizovala vyše 800 koncertov. Významným míľnikom bol napríklad debut orchestra v Spojených štátoch amerických s dirigentom Riccardom Chaillym a v Číne pod taktovkou Myung-Whun Chunga.

Od roku 2011 Filarmonica della Scala ponúka vzdelávací projekt pod názvom SoundMusic! a podporuje vedecké inštitúcie a dobrovoľnícke organizácie v Miláne prostredníctvom mimoriadnych koncertov a verejných skúšok, ktoré sú súčasťou cyklu Prove Aperte. Navyše od roku 2013 organizuje Filarmonica della Scala na námestí Piazza Duomo Concerto per Milano, ktorý je obľúbenou verejne prístupnou udalosťou pod širým nebom.

Orchester zrealizoval mnoho nahrávok pre vydavateľstvá Emi, Decca, Sony. Nahrávky značky Decca, ako Cherubini Discoveries (2020), Respighi (2020) a Musa Italiana (2021), patria k známym cyklom sprítomňujúcich slávnych talianskych skladateľov a Talianmi obľúbenú hudbu európskych majstrov, ako je Mozart či Schubert. Filarmonica má mimoriadny záujem o aktuálnu tvorbu a každá ďalšia sezóna uvádza aj nové objednávky významných skladateľov súčasnosti. Aktivity Filarmonica della Scala podporuje hlavný partner UniCredit.

MAIN PARTNER
UniCredit

NEDEĽA 24. 9.

16.00 | Malá sála Slovenskej filharmónie

Notos Quartett

Sindri Lederer | husle
Andrea Burger | viola
Philip Graham | violončelo
Antonia Köster | klavír

Ernst von Dohnányi	Klavírne kvarteto č. 1 fis mol
Zoltán Kodály	Intermezzo pre sláčikové trio
Alexander Albrecht	Andante amoroso Šesť skladieb pre sláčikové trio
Béla Bartók	Klavírne kvarteto c mol, op. 20

19.30 | Stĺpová sieň Slovenskej filharmónie

Slovenský komorný orchester

Ewald Danel | umelecký vedúci, dirigent
Václav Hudeček | husle
Kristina Nouzovská Fialová | viola

František Benda	Koncert pre husle A dur, L 2.13
Vladimír Godár	Barkarola pre violu a komorný orchester
Eugen Suchoň	Serenáda pre sláčikový orchester, op. 5
Wolfgang Amadeus Mozart	Koncertantná symfónia Es dur pre husle, violu a orchester, KV 364

Hudobný život

Jediný odborný mesačník
pre klasickú hudbu a jazz
Vychádza od roku 1969

www.hudobnyzivot.sk

- predaj tlačeného časopisu
- predaj elektronickej verzie (pdf)
- objednanie predplatného

www.facebook.com/HudobnyZivot
www.hc.sk

hudobné centrum
MUSIC CENTRE SLOVAKIA

Foto © Peter Regec, výstava Ivety Bencovej, Záhrada, 2023

Autentické umenie
v priestoroch Galérie SPP

galéria SPP

DEVIN.RTVS.SK

Ars musica
KAŽDÝ PRACOVNÝ DEŇ 10.00

Exkluzívne koncerty zo sveta
PONDELOK 19.00

Veľké hudobné diela
ŠTVRTOK 20.30

Koncertné Rádio Devín
PIATOK 19.00

Operné Rádio Devín
SOBOTA 19.00

rtv: : RÁDIO DEVÍN

KlasikaPlus.cz

PORTÁL O KLASICKÉ HUDBĚ

...váš vyladěný partner

Hlavný usporiadateľ Slovenská filharmónia
z poverenia a s finančnou podporou Ministerstva kultúry SR

slovenská filharmónia

MINISTERSTVO KULTÚRY SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Záštitu nad 58. ročníkom BHS prevzala Silvia Hroncová, ministerka kultúry

BHS člen Európskej asociácie festivalov

Generálny partner BHS

SPP

Hlavný partner Slovenskej filharmónie

NÁRODNÁ BANKA SLOVENSKA EUROSYSTÉM

Partneri a mediálni partneri

BRATISLAVA · AUTO Prestige · rtv: · tasr · TA3 · SITA · SME

Hudobný život · in.ba · Forbes · .týždeň · OPERA · OPERA+

MOJA kultúra · Klasika Plus.cz · PIS · JCDecaux · slovenka · viva rádio · Fun Rádio

PREDAJ VSTUPENIEK

v pokladnici Slovenskej filharmónie/budova Reduty

pondelok – piatok 12.00 – 18.00
a hodinu pred každým koncertom

telefón: +421 2 20 475 293 | **e-mail:** vstupenky.bhs@filharmonia.sk
predaj vstupeniek on-line: www.bhsfestival.sk | www.filharmonia.sk

Zmena programu a účinkujúcich vyhradená

Výtvarné dielo na obálke: Ľudovít Hološka, akademický maliar
Vydala: Slovenská filharmónia
Zostavil: Kristína Gotthardtová a Manažment BHS
Slovenská filharmónia je štátna príspevková organizácia MK SR.

Energia. Ľudia. Krajina.